

SJETTE BOG

VANDREPRÆSTEN

I

Aarets Mørketid var nu inde. Et endeløst Tog af Skyer drog Dag og Nat hen over Landet. Uge efter Uge dryssede Regnen ned. I de københavnske Forretningskvarterer, mellem de høje Huse, brændte der Lys i Butiker og Kontorer det meste af Dagen. Byen var som nedsænket paa Bunden af et grumset Hav, hvorigennem Solen skimtedes som en søvnig Lysplet. Men hverken Mørket eller det tjæresorte Søle formaaede at kvæle Gadens Liv, der stadig lige ufortrødent rørte sig under udspændte Paraplyer og tilstænkede Drosker og Sporvogne. Det mærkedes, at man nærmede sig Jul. Der var et Mylr paa Strøget, en Trængsel i Butikerne, en Travlhed i Kontorerne, som om alle femhundrede tusinde Københavnere var sat i Bevægelse for at finde en Knappenaal.

Jytte Abildgaard havde i den sidste Tid forlagt sine daglige Formiddagsture fra Langelinje til Stierne omkring Søerne. Her var hun mindre udsat for at møde Bekendte, og hun ønskede foreløbig ikke, at for mange saae hende sammen med Karsten From, der regelmæssigt ledsagede hende. Trods sine mange tidligere Venskabsforhold til Mænd var det første Gang, hun havde indladt sig paa egenlige Stævnemøder. Hun var derfor ikke saa lidt nervøs, og dette mørke, regnfulde Vejr, der gjorde Spaserestierne tomme, kom hende godt tilpas. Under Paraply og i Gummifrakke følte hun sig ogsaa tryggere.

Karsten From var paa sin Vis heller ikke fri for Nervøsitet. Han, som havde været saa lykkelig sikker paa endelig at have hende i sine Garn, mærkede til sin Ærgrelse og Uro, at Rollerne var i Færd med at blive ombyttede. Hun var ham for klog, for